

Į susitikimą subūrė poezija ir muzika

leivos FRIŠMANTĖS nuotr.

Spalio 25 dieną Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos Didžiojoje skaitykloje vyko poezijos ir muzikos vakaras-susitikimas „Esu tik moteris. Trapi. Ir būti ja nepavargau“ su poetėmis Angele Bražaitė ir Dalia Griškevičienė.

D. Griškevičienės poeziją skaitė Valstybinio Šiaulių dramos teatro aktorė Lina Bocyte, A. Bražaitės – aktorius Vladas Baranauskas. Šalia poezijos skambėjo muzika: koncertavo bardas Kęstutis Bastys, dainų autoriai ir atlikėjai Gitana ir Giedrius Morkiai.

Poetės pristatė knygas, dalijosi

kūryba ir įžvalgomis, bendravo su skaitytojais.

Šiaulietė lituanistė, poetė A. Bražaitė šiemet išleido antrąją savo kūrybos knygą „Iš esaties“. Pirmoji knyga „Besparnis angelas“ išleista prieš daugiau nei du dešimtmečius – 2003 metais.

Kelmėje gyvenanti lituanistė, poetė, kūrybinio klubo „Be rėmų“ vadovė D. Griškevičienė pernai išleido jau trečiąją poezijos knygą „Pusė uogos“. Pirmoji autorės knyga „Ne/-Išėjusioji“ publikuota 2020 metais, po metų išleista antrąji – „Tešėja savo giminės“.

„Šiaulių krašto“ inf.

Poetės Angelė Bražaitė (dešinėje) ir Dalia Griškevičienė.

Didžiojoje skaitykloje vyko poezijos ir muzikos vakaras-susitikimas „Esu tik moteris. Trapi. Ir būti ja nepavargau“.

Poeziją skaitė Valstybinio Šiaulių dramos teatro aktorius Vladas Baranauskas.

Koncertavo bardas Kęstutis Bastys.

Klasės sesės,

Eina moteris rytą į darbą, veda vaiką į darželį, žiūri – prie kadaise buvusios Jonišio 2-osios vidurinės mokyklos paradinių durų ant parapeto sėdi seneliukas. „Gal ko laukia...“ – pagalvojo. Eina ji po darbo namo, vaiką iš darželio vedasi, žiūri – tebesėdi dėdukas ant parapeto. „Gal kokios pagalbos žmogui reikia“, – pagalvojo moteris ir, žengtelėjusi arčiau prie senuko, paklausė.

– Ačiū už rūpestį, – padėkojo jis. – Ne-e. Į klasės draugų susitikimą atvažiavau.
– Ir ką? Niekas daugiau neatvažiavo?
– Niekas daugiau ir nebegalėjo atvažiuoti. Visi jau aukštajame kalnelyje. Vienas likau... Jūs nesirūpinkite. Su visais susitinkau. Su visais...

Šią trumpą legendą mums, sulėkusiems į eilinį klasės susitikimą, prieš keletus metus papasakojo klasės draugas Dalius. Menu, kaip dygtelėjo, kaip pačiu-pinėjo už širdies. Į „aukštąjį kalnelį“ jau gal dešimt, gal vienuolika tada buvome palydėję. Dabar – dar daugiau. Bet mūsų, Jonišio 2-osios vidurinės mokyklos VII laidos abiturientų, šią vasarą šventusių mokyklos baigimo 60-metį, dar daugiau nei 20 džiaugiamės gyvenimu, o tarp jų norinčių ir galinčių susitikti – 17. Pastarasis jubiliejus tokia statistika ir parodė. Tačiau tik dabar, kai jau ėmė šviesti asmeniniai, ženkliai solidesni, jubiliejai,

apsižiūrėjome, kokie mes įdomūs, kiek daug ir kokių gerų darbų esame nuveikę, kokios patirties ir kokių nuotykių prikaupe. Ir netekčių... Kiek daug galime vienas kitam papasakoti, patarti, padėti! Kartais – be žodžių, tik apsikabinimu, tik akių rasa, staiga padengusia akininių stiklus.

O juk tada, prieš 60 metų, kai išsiskirstėme diena diena bendravę gal pustrečio rūkstančio pusdienių (tie, kurie nuo pirmos klasės kartu), vienas apie kitą žinojome viską. Ir tiek nedaug. O kam? Prieš akis buvo okeanai laiko, galimybių, planų, svajonių. Gyvenimas juk begalinis. Atrodė.

Ir tik dabar, tik prieš porą mėnesių sužinojau, kad mūsų klasėje buvo mergaitė Gražina, kurią vargino akiniais nekoreguojamas regos sutrikimas: ji nematė, kas parašyta lentoje. Jai nuolat padėjo šalia sėdėjusi draugė Janina, kuri (jos pačios teigimu) būtent todėl išugdė savyje poreikį padėti neįgaliam, tapo specialiąja pedagoge ir per savo darbo metus padėjo daugybei lemties nuskriaustų vaikų. Regos negalią turėjusi Gražina sėkmingai mokėsi, tapo teisininke. Bet jeigu ne Janinos jautrumas, noras padėti, nulėmęs ir jos pačios pasirinkimą... O mes tos mergaičių tarpusavio pagalbos nė nepasitebjome...

Chorvedės Marijos, puikiai pažįstamos Joniškyje muzikės, paruošusios (priimta sakyti – pastačiusios) net dvi vaikų operas, nuveikusios galybę su muzikiniu vaikų lavinimu susijusių darbų, nuopelnus sunku pervertinti. Klivlendo (JAV, Ohajo valstija) lietuviai kvietė mūsų Mariją diriguoti jų mieste vykusioje lietuvių Dainų šventėje! Iš kur jie ir sužinojo apie talentingą chorvedę, nedidelio miesto mokyklos dirigentę, tylią, kuklią mokytoją, kai dideliuose miestuose tokia gausybė garsių, apdovanotų, visuotinai pažįstamų muzikų?! Tiesa, priimti tokį kvietimą neužtenka vien noro, dar reikia galimybių ir dra-

šos. O kasdienis darbas mokykloje visada reikšmingas ir vaisingas: muzika padeda vaikui pajusti ritmą, garso galią ir grožį, šalia esančiojo balsą ir nuotaiką, taigi, įgyti tuos turtus, kurie tarnauja žmogui visą gyvenimą, kurių niekada neprarasi.

Marija užaugino dukrą Faustą – ypatingo balso tembro Lietuvos dainininkę. Beje, 2025 metais Šiaurės Amerikos lietuviai ir vėl kviečia Mariją kartu su jos vadovaujamu choru atvykti į Dainų šventę ir diriguoti dainuojantiems lietuviams. Gal šįkart mūsų klasės džiaugsmui palankiau susiklostys aplinkybės ir joniškėčiai aplankys Klivlendo lietuvius.

Nijolė, Klaipėdos universiteto docentė, bent kelių dalykinių knygų autorė, buvo ir tebėra mano klasės, suolo ir viso gyvenimo draugė. Jau tada, prieš daug dešimtmečių, didelė, o dabar dar didesnė – apie 20 asmenų – jos, Bartašių, šeimyna kiekvieną Liepos 6-ąją, Karaliaus Mindaugo karūnavimo ir Lietuvos valstybės dieną, jau būna susirinkę Saločiuose (prie Mūšos upės Pasvalio rajone) į Nijolės brolio Stasio sodybą švęsti šios šventės. Visi, net kelerių metų mažuliukai anūkiukai, pasipuošę TAUTINIAIS RŪBAIS. Visi! Ir visiems juos pasiūvo Nijolės brolio žmona. Ūgteli vaikiukas per metus, išauga senuosius – jam jau paruošti nauji tautiniai drabužėliai. Ta lietuvaitė Aušrinė, kuri gimė šių metų liepos 25-ąją, po metų irgi papildys Bartašių šeimyną papuošta tautiniais rūbeliais.

Reikia pamatyti, kokiais susikaupusiais, oriai iškilmingais veidais darželinio, pradinio klasių mokinukų amžiaus šventės dalyviai stebi lietuviškos trispalvės pakėlimo ceremoniją. Nė vienam iš tos didelės giminės nereikia ir niekada nereikės teorijų apie tai, kas yra tautiškas. Saločių parke auga visų jų sodintas ažuolas, svarbus nuotraukų personažas, o vakarais prie lauko sodyboje skamba lietuviškos dainos, kurias dainuoja dideli ir maži nuo pra-

džios iki galo, o ne tik pirmąjį posmelį. Tik įsivaizduokime kiekvieną (na, gerai, kol kas – kas antrą ar kas dešimtą) Lietuvos giminę, turinčią tokią tradiciją!

Kęstutis tapo lakūnu, bet kai skrajoti dangumi jam uždraudė jo paties sveikatos būklė, baigė teisės mokslus ir šioje srityje spėjo ganėtinai aukštai palypėti karjeros laiptais.

Mūsų klasės seniūnės Rasos mokyklinės žinios buvo įvertintos aukso medaliu. Ji yra elektronikos ir informatikos specialistė, docentė, dirbo mikroprocesorinės technikos laboratorijos vedėja, buvo kompiuterinės technikos studijų programos rengimo komiteto pirmininkė, daugybės darbo grupių narė, recenzentė. Taip ir knieti pritrenkti jus bent dviem Rasos skaitytų paskaitų temomis: „Programuojamieji loginiai valdikliai mechatronikos sistemose“ – Instituto Politecnico de Beja (Portugalija) „Programuojamieji loginiai valdikliai“ – KATHO kolegija (Belgija). Tai toli gražu ne visi ir net ne pusė tarptautinių projektų, kuriuose dalyvavo ar jiems vadovavo Rasa, Ji dar ir gidė, lydėjusi ir švietusi turistų grupes visoje buvusioje plačiojoje „tėvynėje“, dar ir oreivė, dar ir etnografinės sodybos puoselėtoja, nuostabiųjų albumų su klasės susitikimų nuotraukomis sudarytoja ir leidėja. Ir t. t. ir t. t. („Kas yra kas Lietuvoje“, 2007, Rasa Tuzikienė).

Dalia – dviejų diplomų savininkė, žurnalistė ir režisierė, daugybės scenarijų, knygų autorė, vaikų literatūros rašytoja. Gidė visoje Lietuvoje. Ir kokia gidė!

Birutė, Lietuvoje (ir ne tik) visuotinai žinoma ir garsaus menininko Vytauto žmona ir mūza, padėjėja ir patarėja, dvasiškai ir idėjiškai kartu su juo kūrė Abingos tragedijos atminimo skulptūras; apleistą kaimo sodybą Klaipėdos priegose abu talento ir darbo jėga pavertė, anot klasiokės Dalios, pasakišku kaimo turizmo